

Recensent: Sylvia Oost Lieveense

Brenda Beukering: ‘De binnenkant van verdriet’ Uitgeverij van Brug, Nijkerk. 1^e druk 2013, ISBN13: 978-90-6523-452-0 NUR:402. Als e-boek leverbaar met ISBN13: 978-90-6523-462-9 (Rouw/Veerkracht/PO/AG/1) Zie ook: www.uitgeverijvanbrug.nl; www.facebook.com/uitgeverijvanbrug; www.facebook.com/Debinnenkantvanverdriet.

Soort boek/stijl/ziekte: Brenda Beukering is een 38 jarige vrouw die na het plotselinge overlijden van haar man beschrijft hoe bij haar het rouwproces is verlopen met alle ups en downs. Wat het betekent om op jonge leeftijd niet alleen je partner te verliezen, maar ook de vader van je kinderen. Twee jaar na de dood van haar man is Brenda het dagboek dat zij bijhield gaan herlezen. Zij was onder de indruk van de keuzes die ze destijds ondanks of misschien wel dankzij haar intense verdriet heeft gemaakt. Zij besloot toen om op basis hiervan een verhaal te schrijven, dat vorm geeft aan de “binnenkant”. De “buitenkant” is immers voor iedereen zichtbaar. Bovendien heeft zij in de loop der jaren gemerkt dat delen helpt. Er ontstaat dan begrip en herkenning.

Over de schrijver: Brenda Beukering is 11 jaar getrouwd met Marco, zij hebben twee kinderen: dochter Robin van zeven en zoon Lucas van vijf. Brenda is een vrolijke, zelfstandige vrouw, die graag veel mensen om zich heen heeft en probeert het leven van de zonnige kant te bekijken. Zij werkt parttime. Marco is een sportieve man, die jarenlang op hoog niveau rugby heeft gespeeld, maar daarmee is gestopt toen de kinderen werden geboren. Hij werkt op een bank, voelt zich altijd heel verantwoordelijk en neemt het leven wat zwaarder dan Brenda. Samen zijn ze goed in staat om daarin een evenwicht te vinden. En dan zomaar op een vrijdagavond in oktober overlijdt Marco, is Brenda weduwe en hebben de kinderen geen vader meer. Vanaf dat moment is Brenda een dagboek gaan bijhouden.

Korte beschrijving: Vanaf het moment dat Marco overlijdt probeert Brenda zelf het heft in handen te houden. Zij krijgt daarbij de steun van haar directe omgeving, zoals haar broer Tim, burens en ouders. Vooral Tim voelt haar feilloos aan. Hij vangt ongemerkt heel veel op en blijft dan ook enkele weken bij haar logeren met zijn hond. Vlak voor hij weer naar zijn eigen huis gaat, koopt hij een eigen hond voor Brenda. Brenda beseft dat zij het met haar kinderen samen zal moeten doen en probeert om zo snel mogelijk het dagelijkse leven weer op te pakken. Dit gaat echter ten koste van haar diepste gevoelens, daarvoor sluit ze zich af. Therapie of hulp van buitenaf wijst ze van de hand, ze noemt zichzelf dan ook eigenwijs. Een vriendin stuurt haar naar de huisarts. Dankzij het gesprek dat ze met hem heeft, krijgt ze meer zicht op zichzelf en het proces waarin zij zit. Het ontrafelen van haar gevoelens gaat ze niet meer uit de weg. Hierbij spelen ook jeugdervaringen een belangrijke rol en verklaren die de verhouding die ze nu met haar ouders heeft en hoe ze zelf in elkaar steekt. Ze maakt duidelijke keuzes en volgt haar intuïtie, waardoor ze langzamerhand het leven zo inricht dat ze het met vallen en opstaan weer aankan en zelfs weer momenten van geluk beleeft. Door middel van beschrijvingen over de eerste decembermaand, de eerste verjaardagen en andere feestdagen zonder Marc, de vakanties, de verbouwing van haar huis schetst Brenda een beeld van het rouwproces, waar zij doorheen gaat. Volstrekte eerlijkheid speelt een grote rol bij de keuzes die ze hierbij maakt. Dat dit soms ten koste gaat van relaties en vriendschappen neemt ze op de koop toe. Ze heeft gewoon niet genoeg energie om overal omheen te draaien of omzichtig aan te pakken,

maar gaat recht op het doel af. Dit werkt voor Brenda het beste, zij krijgt weer grip op het leven.

Wat viel op: Het verhaal is met veel vaart geschreven. Ondanks het verdrietige onderwerp is het een makkelijk leesbaar boek. Met veel overtuigingskracht geeft Brenda het belang aan van op je eigen manier je weg in het rouwproces zien te vinden, maar dat steun en begrip van je directe omgeving daarbij wel een grote rol spelen. Met name Brenda's moeder en broer zijn voor haar onmisbare steunpilaren. Ook eerlijk zeggen wat je wel en niet wil heeft voor Brenda goed gewerkt. Niet nodeloos energie verspillen aan omtrekkende bewegingen. Het boek is niet bedoeld als richtsnoer: 'hoe om te gaan met rouw' maar als persoonlijk statement hoe Brenda is omgegaan met rouw. Het geeft duidelijk aan, dat er niet maar één weg is. Maar juist het grote belang van het op je eigen manier doormaken van het proces. En daarvoor is dit boek zeker een inspiratiebron.

Citaten: blz. 19: "Ondanks alles lachte ik door mijn tranen heen. Door hen besepte ik dat wij nog leefden en een toekomst hadden en op dat moment besloot ik: Wij gaan niet ongelukkig worden! We gaan doen wat we moeten doen.....Pas jaren later besepte ik dat deze belofte ons er doorheen heeft gesleept. Het was een keuze. Punt."

Blz. 29: "Broer, blijf je nog even? Met je hond Kikke, zodat ik af en toe naar buiten kan met een doel zonder na te denken? Alsjeblieft broer, en doe mijn boodschappen, en neem de telefoon op, en huil mijn tranen en lach om mijn vreselijke cynische en foute grappen of andersom?"

Blz. 55: "Licht zwetend en zenuwachtig zat ik te draaien op die stoel. Ik wilde zo graag hard wegrennen, maar toch ook weer niet. Ik bleef zitten en ging voelen. Hij bleef rustig op me inpraten en bracht me dichterbij en dieper bij mijn gevoel."

Blz. 89: "Mijn vader had er een probleem bij, want hoe moest hij hiermee omgaan? Deze keer heb ik het niet voor hem opgelost, het is aan jou pap. Deal er maar mee. Ik ben wie ik ben en doe niet meer mijn best om te voldoen aan de verwachtingen. Geen energie voor."

Amsterdam, 16 januari 2014